

жосена отъ вражия миненъ и артилерийски огънь. Ротитѣ сж орѣдѣли съвсемъ, едва се държатъ въ окопитѣ. Борцитѣ замръзнали, отпаднали духомъ, съ сѣтни сили се мжчатъ да се задържатъ подъ смъртоносния градъ отъ гранати, мини и куршуми. На време пристигна подръжка отъ 33-и полкъ — цѣли две роты отъ четвърта дружина, това окуражава войниците, и тѣ съвсемъ се съвзематъ когато научаватъ, че майоръ Куртевъ, току що завърналъ се отъ Скопската школа, е поелъ командването на дружината.

На смръкване шеста рота отъ четвърта дружина на трийсетъ и трети полкъ, зае лѣвия флангъ на позицията, която се спуща срѣщу дола, между кота 2368 и самия Каймак-Чаланъ. Така засилена позицията може още дълго време да устоява на бѣснитѣ противникови напори, но ако продължава да се засилва студътъ, отъ него ще бждемъ по-скоро сломени. Поледицата обшива съ стъклена броня поломенитѣ скали, войниците и тѣхнитѣ изрити и обезличени окопи и заслони. Дори картечницитѣ, които трѣбва да бждатъ изстудявани, замръзватъ и не искатъ да шиятъ кървави дупки въ тѣлата на вразитѣ.

Изтощението отъ студа е общо и мжчително. Азъ се чудя отъ кжде се намира тая сила, тоя духъ, за да можемъ и изтрайваме на толкова страшни мжчения. Ние нито облѣкло имаме за зимно воюване, нито пъкъ нѣкаква възможностъ за сгрѣване, когато неприятельтъ е екипиранъ много добре, а най-главно съ храна, която сама по себе сгрѣва тѣлото и то не се подава лесно на студа, а нашитѣ войници, поне да иматъ възможностъ да получатъ малко по-питателна храна, ще се държатъ на позицията при още по-лоши условия, ако би имало по-лоши отъ тия, въ които се намиратъ днесъ и ще се намиратъ останалитѣ живи утре.

Денътъ мжчно преваля, то впрочемъ нито е день, нито е нощъ — мразътъ е сковалъ самото време, което неподвижно се е оставило да бжде бито отъ хилядитѣ снаряди на врага.

Опититѣ да бждатъ стоплени бранницитѣ отиватъ напусто. Огънятъ гаснѣе отъ мраза, той се указа по-неиздържливъ, като стихия, отъ твърдостта на българския войникъ.